

Venijn, in honing gedoopt.

'Wat een leuk artikeltje heb je geschreven. Vél leuker dan het vorige!'

Zo'n opmerking wordt meestal door een vrouw gemaakt.

Vrouwen zijn meesters in het complimentjes geven met de ene hand en ze vervolgens weer terugpakken met de andere.

Engelsen hebben daar een mooie term voor: left-handed compliments.

Het verneukeratieve zit 'm in het ogenschijnlijk aardige eerste deel zodat je blij opveert met de gedachte: kijk nou es, iemand vindt mij of mijn column leuk, grappig whatever.

Maar vervolgens ga je knock-out om het venijn dat in de staart schuilt.

Vaak hebben zulke complimenten betrekking op het uiterlijk, de achilleshiel van vrouwen.

'Die jurk flatteert je echt, zo'n kleur haalt je helemaal op.'

'Wat een éniige bloes! Beter dan die van gisteren. Die maakte je zo dik!'

Dit soort opmerkingen worden op suikerzoete toon en terloops geplaatst.

Daarom duurt het even voordat tot je doordringt wat er precies gebeurt.

Dan is het vaak te laat om een scherpzinnige tegenopmerking te plaatsen.

'Natuurlijke valsheid,' typeerde een vriend dit soort uitlatingen droog.

Als kind al, was ik doodsbang voor lievig doende dames die niet écht aardig waren.

Een licht traumatische ervaring in dit kader, overkwam me op mijn twaalfde tijdens ballet. Normaliter hadden we les van een lieve sproetige juf maar op een kwade dag was ze ziek en hadden we les van de bazin van de balletschool. Dat was militante dame die wel eens een kijkje kwam nemen om te zien of alles correct verliep. We waren allemaal een beetje bang voor haar omdat zij tot het lievige type hoorde die de dansschool met ijzeren hand runde.

Mijn hartsvriendin en ik waren notoire kwebbelaars maar we deden ook altijd ons stinkende best zodat dat nooit noemenswaardige problemen opleverde.

Onze sproetige juf hield ook wel van een praatje.

Zo niet de bazin met haar strenge knoedel op het hoofd.

Ze greep me onverhoeds bij de schouder, kneept hard en siste op suikerzoete toon: *'Ga jij maar op de gang. Je hindert me.'*

Ik schrok me kapot. Dit was nog nooit vertoond; weggestuurd worden uit een les en dan nog wel eentje waar ik het heerlijkste van alles mocht doen: pirouettes draaien, chassé's en grand jeté's springen, kortom dansen met hart en ziel.

Op de lagere school was ik een voorbeeldige leerling die nog nooit was weggestuurd. En dan nu deze blamage! Met gebogen hoofd sjokte ik naar de gang om in een hysterische huilbui los te barsten. Een aardige meneer trof me daar even later aan. Hij bleek de echtgenoot van de bazin, nam me bij de hand en loodste me de studio binnen, waar onder doodse stilte les werd gegeven. Op zalvende toon werd ik welkom geheten en ja hoor, ik mocht weer meedoen. 's Avonds, onder de bruine bonen met spek, mijn lievelingskostje, zat ik nog na te hikken en te snikken.

Jarenlang ben ik doodsbang geweest voor dit soort vrouwen, bij wie doen en laten niet consistent is, en in de twaalf jaar dat ikzelf les heb gegeven, is er nooit sprake geweest van lievigheid die onderhuidse agressie moest verhullen.

Als Dorien lastig was, kreeg ze recht voor z'n raap op haar donder en naderhand vroeg ik waarom ze zo klierig was geweest. Meestal was er wel een reden.

Wat die linkshandige complimenten betreft, als iemand me weer zo eentje doet toekomen, kijk ik haar strak aan en zeg:

'Hé, dat was niet leuk. Wat bedoel je nou eigenlijk?'

Of ik zwijg mistig en trek een wenkbrauw op.

Maar ik blijf kijken!